

Opfyldt af disse Tanker begyndte jeg i April 1909 »Kvindernes Fælleskorrespondance«. Den omhandler Spørgsmaal af alle Arter, der falder ind under Kvindesagen, udelukkende skrevet af Kvinder og altid under Navn.

Nogle af de største Provinsdagblade tegnede sig straks som Abonnenter, og de skrivende Kvinder til hvem jeg henvendte mig, var gennemgaaende glade for dette Andelsforlagende og har ydet værdifuldt Stof hertil.

Der udsendes foreløbig kun tre Artikler om Maaneden og af disse Artiklers Underskrift vil man kunne overbevise sig om, at det ikke er nogen Parti-Korrespondance, men at jeg har søgt at faa alle Retninger indenfor Kvind bevægelsen med, hvad der naturligvis har bidraget sit til de hyppige Diskussioner.

Virksomheden er dog hovedsagelig bygget paa den Vending i Kvindesagen, som kendetegnes ved den ny kommunale Valglov og paa Kravet om politisk Stemmeret.

Med Tak til dette Blads Redaktion, der med stor Venlighed har opfordret mig til at fortælle om mit Foretagende, vil jeg slutte med at sige til de skrivende Damer indenfor dette Blads Læsekreds:

Enkeltvis rækker man ikke langt.

De, der sidder ude i Landet véd bedst, hvor svært de nye Tanker om lige Pligt og lige Ret for Mand og Kvinde har ved at faa Fodfæste, — hvor lidt Ideerne er blevet til Virkelighed.

I Flok rækker vi ud til den fjærneste Krog i Landet.

Har vi først Folks Aviser, har vi dem selv.

Og hver eneste Draabe vil gøre sit til at udhule Stene af Fordom.

Charlotte Hauch.

Fjorten Dage for sent.

Chantecler.

Fremskridtets Hane skraber i Jorden og galer, saa det kan høres i syv Kirkesogne. Den har fundet en ny »Kvindesag«.

Ganske vist, Kvinden og Samfundet fandt den først paa sin Vej og begyndte at pille ved den, men saa hævede der sig

straks i Bladets Spalter nogle kraftige Røster, som erklærede, at der ikke var Fugls Føde for den virkelige Kvindebevægelse paa den Sag, og saa lod Dansk Kvindesamfund den ligge og drog ad Silkeborg til.

Men saa var det Fremskridtets Hane kom spankulerende med Øjnene i Jorden, opsat paa at finde noget at putte i Hønsene — et Aalehoved eller en anden nærende Føde, — mens Dansk Kvindesamfund holdt Rigsdag i Silkeborg. Og den fandt »Sagen«, som Dansk Kvindesamfund havde ladet ligge, og tilkaldte straks sin kvindesaglige Konsulent, og hun erklærede Sagen for egnet til en Enquête og paatog sig med vanlig Beredvillighed Arrangementet.

Og nu har Fremskridtets Hane staaet Uge efter Uge og skrabt i Jorden og galet: »En Kvindesag, en ny Kvindesag! Ingen Frøkenere mere — eller — ingen Fruere mere — eller — hverken Frøkenere eller Fruere mere!«

Og Hønsene er stimedede til og har kastet sig over Aalehovedet — om Forladelse: Enquêten — og har under behørig Kaglen lagt hver sit lille private Æg deri. Saa og saa mange Frøkenere har erklæret, at de ikke for alt i Verden vil være det eneste, som mange af dem maaske i Virkeligheden er: Deres Fædres Frøken-Døtre; og saa og saa mange Fruere har erklæret, at de ikke for alt i Verden vil være det eneste, som mange af dem maaske i Virkeligheden er: Deres Mænds Fruere.

Hvis det kvindelige Fremskridt lod sig maale paa al den Selvfølelse og Selvstændighedstrang, der stiger symfonisk op af denne Kaglen, saa var Kvindesagen sin Løsning meget nær. Men det praktiske Liv gaar sine egne Veje paatværs af alle Enquêter og Theorier, og det vil blive ved med at kalde en Frøken for Frøken, ligetil Antallet af gifte »Frøkenere« har gjort Viesattesten til en Latterlighed; og det vil blive ved med at kalde en Frue for Frue, ligetil hun har erhvervet sig det Navn, som alene gør en saadan Titel overflødig. Med dette praktiske Liv er det, Dansk Kvindesamfund har allieret sig, og derfor lod det Fruerne og Frøkenerne ligge for at gaa til Silkeborg og arbejde videre paa den Selvrejsning, som er al Kvindesags Kærne.

Men endnu staar Fremskridtets Hane og skraber i Jorden og galer; og hvis den imellem synes at blunde med det ene Øje, er det kun fordi den spekulerer paa den